

GROW UP! IT

Competences and framework for social system youth workers.

Erasmus+

BE SMART

OPIIS METODY

Powiatowe Centrum
Pomocy Rodzinie
w Oświęcimiu

UK - Butterflies LTD

FERI

METODA BE SMART jest jednym z narzędzi stosowanych w psychoterapii i coachingu. Według tej metody to my sami posiadamy wszelkie zasoby, by osiągnąć to, czego chcemy i potrzebujemy i odpowiedzieć sobie na pytanie Jak mądrze lubić siebie? Destrukcyjne przekonania na swój temat, niska samoocena i poczucie własnej wartości potrafią utrudnić funkcjonowanie w społeczeństwie i są źródłem stresu szczególnie wśród młodzieży.

A przecież rozwiązanie wydaje się oczywiste – wystarczy polubić siebie, zaakceptować swoje wady i niedoskonałości, zamienić pojęcia „muszę” na „chcę”, „problem” na „sytuacja”.

Metoda wykorzystuje podejście do życia greckiego starożytnego filozofa Sokratesa. Jego ulubionym zajęciem były rozmowy z ludźmi – dialog sokratejski. Zadając pytania skłaniał rozmówcę do szukania w sobie prawdy i mądrości.

W ramach prac nad poprawą i adaptacją metody BE SMART w pracy terapeutycznej zostały wypracowane modelowe scenariusze do pracy z młodzieżą wraz z pełną obudową materiałową – indywidualnymi kartami pracy i kartami terapeutycznymi. Opracowany został też program szkoleniowy do zastosowania w przygotowaniu terapeutów, nauczycieli, pedagogów i opiekunów młodzieży zagrożonej wykluczeniem społecznym i wykluczonej społecznie. Materiały wskazują na niezbędne umiejętności i wiedzę, którą powinien mieć opanowaną użytkownik, aby móc podjąć pracę z zastosowaniem metody BE SMART.

Szczegółowo opisano także cele kształcenia – efekty uczenia się, zgodne ze standardem opisu kwalifikacji jak i opracowanym programem szkolenia. Program szkolenia posiada elastyczną strukturę, a znajdujące się w nim moduły i jednostki modułowe można aktualizować (modyfikować, uzupełniać lub wymieniać), nie burząc konstrukcji programu, by dostosowywać treści do wprowadzania możliwych korekt i dalszych uzupełnień.

Dzięki temu:

- proces nauczania i uczenia się ukierunkowany jest na osiągnięcie konkretnych, wymiernych efektów kształcenia w formie wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych umożliwiających wykonywanie określonych zadań zawodowych,
- wykorzystuje w szerokim zakresie zasadę transferu wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych wcześniej uzyskanych przez uczestnika w toku edukacji formalnej, pozaformalnej oraz nieformalnego uczenia się w środowisku pracy.

Opracowane produkty w ramach metody BE SMART:

- szczegółowy opis metody po wprowadzeniu w niej korekt służących zwiększenia stopnia jej
- uniwersalności w języku polskim i angielskim,
- przykładowe scenariusze zastosowania metody w różnych sytuacjach problemowych w pracy z młodzieżą zagrożoną wykluczeniem społecznym i wykluczoną społecznie,
- program szkoleniowy dla terapeutów, nauczycieli, pedagogów i opiekunów młodzieży zagrożonej wykluczeniem społecznym i wykluczonej społecznie,
- multimedialne materiały edukacyjne (ćwiczenia, zadania, prezentacje multimedialne i inne),
- 30 indywidualnych kart pracy,
- 20 kart terapeutycznych.

Program BE SMART zakłada umiejętne przekształcenie destrukcyjnych przekonań na takie, które będą dla nas wspierające czyli zdrowe. Zakłada odszukanie w sobie potencjału, samoakceptacji oraz mądrego polubienia siebie. Kładzie nacisk na poznanie siebie, samoakceptację, polubienie siebie i swoich wad, pozbycie się barier, zyskanie świadomości własnych zasobów, umiejętność radzenia sobie ze stresem, a co za tym idzie nabycie takich umiejętności, które pozwolą zaspokoić nasze potrzeby, by funkcjonowanie w społeczeństwie było łatwiejsze. Wszystko to powinno odbywać się z wykorzystaniem prostych i przyjaznych metod i narzędzi.

Środowisko edukacyjne

Środowisko szkolne to miejsce, w którym dzieci, młodzież w różnym wieku oraz nauczyciele, pedagodzy spędzają znaczną część swojego życia. Tam zaczyna się często budowanie poczucia własnej wartości, budowanie pewności siebie, umiejętność logicznego myślenia, sztuka zadawania pytań, debat, konwersacji, zdrowego myślenia. Uczęszczanie do szkoły jest uwarunkowane przepisami prawnymi i często zarówno rodzice jak i uczniowie muszą zaakceptować szkołę, którą dostaną z przydziału z powodu rejonizacji. Nie ma problemu, kiedy mamy tam znajomych, kolegów czy koleżanki z osiedla i szkoła staje się miejscem, do którego idziemy z uśmiechem każdego dnia. Trudniej jest, gdy szkoła i nauczyciele nie spełniają oczekiwań uczniów, a sama nowa sytuacja może budzić lęk w nowym człowieku. Może to skutkować utratą poczucia własnej wartości czy pewności siebie, jeśli nie zostało to zbudowane na zdrowym i stabilnym poziomie w domu.

Szkoła to jeden z ważniejszych etapów w życiu młodego człowieka. Właśnie w tym czasie rozwój następuje najszybciej i kreowane są nasze postawy. Edukacja, szczególnie ta wczesna, ma wpływ na całe nasze życie, na decyzje, które podejmiemy w przyszłości, na przyjaźnie, które zostaną zawarte, na zainteresowania, hobby, rzeczy lubiane i nie lubiane, na to, jakimi będziemy ludźmi.

Zadanie edukatorów wbrew pozorom nie jest takie proste. Oprócz przekazywania wiedzy, nauki pisania, czytania i wszystkiego, co z tym związane, szkoła, nauczyciele, pedagodzy, wychowawcy, pracownicy wspierający młodzież, wychowawcy w domach dziecka czy placówkach wychowawczych prowadzą również społeczną edukację. Uczą, jak się zachowywać w wielu sytuacjach, uczą kultury, samokontroli, pokazują wartości edukacji oraz uczą, jak się nią posługiwać. Zatem osoby związane z edukacją nie tylko nauczają, ale także motywują młodego człowieka do zmiany, do poszerzania swoich zainteresowań i pogłębiania wiedzy.

Nie jest to zadanie proste, szczególnie w obecnych czasach, kiedy edukacja przestała być „modna” i coraz więcej młodych osób rezygnuje z dalszego kształcenia po osiągnięciu pełnoletności, by podjąć pracę zawodową by stać się niezależnym finansowo. Wiele osób też wyjeżdża za granicę w celu podjęcia pracy.

Często osoby, dzieci z obszarów wiejskich, muszą dojeżdżać nawet do szkół, co oczywiście wiąże się z niemałymi kosztami, nie tylko tymi finansowymi, ale także pozafinansowymi i przeznaczeniem czasu na zabawę czy dłuższy sen na przykład na dojazd do szkoły i powrót z niej. Ukończenie szkoły podstawowej, dalej wybór szkoły średniej czy zawodowej, matura, studia to jedne z najważniejszych decyzji w życiu każdego człowieka. To te wybory również kształtują naszą osobowość, pozwalają ukierunkować nas na cele, które chcemy osiągnąć zarówno w pracy jak i w życiu prywatnym, aby być SMART.

Zapewne wielu z nas pamięta ukończenie szkoły podstawowej czy maturę. W zależności od osobowości, doświadczeń, mogą się wiązać z tym okresem negatywne bądź pozytywne wspomnienia. To właśnie szkoła, otoczenie, nauczyciele, wychowawcy, zawarte przyjaźnie mogą zaważyć na życiowych decyzjach odnośnie

przyszłości zawodowej. Bogactwo, które daje nam rzeczywistość sprawia, iż teoretycy mają różne podejścia do teorii kształcenia. Wielu edukatorów wskazuje na możliwości jakie daje dzisiejszy świat oraz otwartość w poszukiwaniu skutecznych metod nauczania i kształcenia zarówno młodego człowieka, jak również człowieka dojrzałego, który nie jest już objęty nakazem kształcenia, tylko kształci się nadal, bo tego chce. "Nauczyciele znajdują się w samym centrum procesu edukacyjnego. Im większe znaczenie przypisuje się edukacji - rozumianej jako przekazywanie elementów kultury, wzmacnianie społecznej spójności i sprawiedliwości oraz kształcenie kadry pracowniczej, tak ważnej we współczesnych, opartych na technologii gospodarkach- tym większą rolę odgrywają nauczyciele, którzy są odpowiedzialni za tę edukację"

Właśnie ta odpowiedzialność w XIX wieku dawała nauczycielom przywilej bycia najważniejszą postacią w edukacji. To właśnie pedagog stał na piedestale edukacji i był w centrum zainteresowania, gdzie dydaktyka, nauczanie i kształcenie były ściśle z nim związane. Uczniowie nie byli brani pod uwagę, a nauczyciele często zachowywali się jakby byli sami w klasie, nie dając szansy uczniom na wyrażenie własnego zdania. Na przełomie XIX i XX wieku wszystko się zmieniło, kiedy to stwierdzono, że uczeń jest ważniejszy od nauczyciela i to właśnie na nim powinny się skupiać wymienione teorie. To właśnie uczeń powinien być w centrum zainteresowania.

Ważną zmianą w dotychczasowej teorii kształcenia i edukowania młodych ludzi była pozycja edukatora, który miał za zadanie inspirować uczniów, motywować ich do działania, dbać o rozwój intelektualny podopiecznych, wychowywać przez nauczanie. "Kształcenie, będące centralną kategorią badań w dydaktyce, można zatem określić jako wzajemnie powiązane procesy uczenia się i nauczania wraz z towarzyszącym im wychowaniem", co jest składową metody BE SMART.

Elementy procesu kształcenia są bardzo istotne w planowaniu programu edukacyjnego. Jeżeli ujmuje się je w sposób generalny, wówczas nazywane są one zadaniami bądź celami ostatecznymi. Mogą także stanowić podstawę programową edukacji. Wtedy ich zakres jest mniej ogólny. Mówimy wtedy o celach pośrednich, które mogą dotyczyć na przykład pojedynczego przypadku metodycznego czy ściśle określonego pułapu kształcenia. W systemie współczesnej edukacji i nowoczesnym systemie kształcenia nauczyciel i uczeń powinni ze sobą współpracować, tworząc jedną całość na zasadach partnerskich, aby osiągnąć efekt synergii.

Biorąc pod uwagę modele nauczania, jeśli tylko jest możliwość, nie powinno się wybierać modelu nauczania przed poznaniem grupy docelowej. Każdy człowiek jest inny, każda grupa ludzi jest inna. Sposób przyswajania wiedzy może wyglądać różnie. Młodzi ludzie lubią także pracować sami, mając możliwość samodzielnego zgłębiania wiedzy. Jak zaobserwowano w Wielkiej Brytanii, osoby, które mają do wykonania samodzielne zadania, robią to znacznie chętniej i szybciej, często oddając pracę przed końcowym terminem. Młodzi ludzie mogą odkrywać ciekawe rzeczy i realizować swoje pasje właśnie odkrywając tajemnice nauki. Empowerment (kolejna składowa metody BE SMART) to użyteczna forma kształcenia i rozwijania w młodych ludziach poczucia pewności siebie i własnej wartości. Często kierownicza rola nauczyciela zostaje zachowana przy aktywnym udziale uczniów.

Cechy nowoczesnego modelu kształcenia według Czesława Kupisiewicza :

- jedność uczenia się i nauczania; - jedność oddziaływań dydaktycznych i wychowawczych
- wszechstronność - łączenie tego, co się dzieje w szkole z życiem; - możliwość obejmowania
- działalność dydaktyczno - wychowawcza o różnym tempie pracy, zasobie wiedzy

- stopień zaawansowania w przedmiocie, stopniu uzdolnienia albo trudności z nauką
- elastyczność metodyczna i organizacyjna.

Również bardzo ważnym zagadnieniem są elementy wspólnego procesu kształcenia. Wincenty Okoń jest twórcą teorii 7 ogniw .

Teoria ta jest dosyć elastyczna i nie wskazuje na obowiązek pojawiania się wszystkich siedmiu czynników podczas jednej lekcji. Teoria ta stanowi także podstawy tworzenia metody BE SMART z uwagi na jej ponadczasowe wykorzystanie w procesie edukacji formalnej i pozaformalnej.

Do 7 ogniw procesu kształcenia zalicza się:

- motywacja nauczania - uczenia się (uświadamianie zadań i celów)
- zaznajamianie, sposób przekazu nowego materiału, sposoby utrwalania przekazanych informacji
- kształtowanie uogólnień
- kształtowanie umiejętności
- kształtowanie nawyków
- ocenianie i kontrolowanie wyników nauczania
- ścisły związek teorii i praktyki.

Wskazane ogniwa są ściśle związane ze sobą. Mają charakter przykazań, które pokazują dydaktykom, jak powinno nauczać, by przyniosło to najlepsze wyniki w nauczaniu. Przygotowanie edukatorów jest ogniwem początkowym, które zachęca bądź zniechęca uczniów. Każda nowa sytuacja związana jest z obawą, która towarzyszy młodemu człowiekowi. Nowe środowisko, klasa, koledzy, koleżanki mogą sprawiać, że uczniowie czują lęk przed nowym wyzwaniem. Tutaj powinien "wkroczyć" nauczyciel, który przeprowadzi młode osoby przez pierwsze dni, tygodnie w szkole, przez nowy materiał. Tylko od pierwszego wrażenia zależy, jak postrzegać będziemy siebie nawzajem.

Budowanie poczucia własnej wartości – Samoocena

Samoocena niestabilna jest zależna od tego, co usłyszymy od innych. Chwieje się, może być raz wysoka, raz niska. Jest to całkiem normalne u dzieci, które przecież nie mają jeszcze ukształtowanej tożsamości. Jednak w przypadku osób dorosłych wiąże się raczej z niedojrzałością.

Samoocena stabilna (zdrowa) jest ukształtowana. Osoba ma wyrobione zdanie o sobie, ocenia siebie zdrowo, niezależnie od różnych zasłyszanych komentarzy czy opinii na swój temat. Mogą one oczywiście wpływać nieco na pogląd o sobie, ale nie zmienia się on już tak skrajnie z powodu jednej opinii osób, które nie są w jej bezpośrednim kręgu.

Samoocena nieadekwatna (niezdrowa) wiąże się z nie do końca prawdziwym i realistycznym obrazem własnej osoby. Może być zbyt niska w stosunku do realnych osiągnięć lub też zbyt wysoka, całkowicie pozbawiona samokrytycyzmu. Jest zatem związana zarówno z niepełną/fałszywą wiedzą o sobie, ale też w efekcie zbyt

negatywną lub zbyt pozytywną oceną swojej osoby. Brak tutaj balansu. Jest albo zbyt wysoka albo zbyt niska.

Samoocena zaniżona – osoba ma bardzo niskie mniemanie o sobie, nieproporcjonalne do swoich możliwości. Ocenia siebie zbyt nisko, nie wierzy w siebie i swoje zdolności. W efekcie nie podejmuje się zadań adekwatnych do swoich umiejętności, wybiera rzeczy zbyt łatwe, przez co nie osiąga tego, co mogłaby osiągnąć lub nie dzieli się swoimi talentami nie wierząc, że może odnieść sukces. W domu jest wycofana, może swoje niedoskonałości przykrywać śmiechem oraz poświęcaniem się innym, bo chce być lubiana. Ma wielu znajomych, przez co może tracić energię na pomaganie innym. Często może dawać się wykorzystywać innym osobom. Jest inna w domu, inna w pracy. Jakby 2 osoby. To z kolei sprawia, że nie ma dostaje nowych powodów by wierzyć w siebie. Bo jeśli nie robi niczego, z czym mogłaby się zmierzyć – nie ma okazji wykazać się sama przed sobą, czym mogłaby SOBIE zaimponować. Tak więc samoocena nie ma szansy na zmianę. Osoba nie jest odporna na krytykę, boi się opinii innych ludzi, dlatego często nakłada zbyt dużą energię na kontakty z innymi, zbyt dba, aby ludzie ją lubili, przez co ponosi koszty w spadkach energii. Obraża się. Martwi się tym, co inni o niej myślą lub w ogóle odsuwa od siebie te myśli nie dopuszczając do konfrontacji.

Samoocena zawyżona – osoba wierzy w siebie nadmiernie. Uważa, że jest lepsza niż inni, że osiąga więcej, niż to jest zgodne z faktami. Na przykład nie ma wykształcenia, ale daje rady innym osobom, bo wierzy, że poprzez SWOJE przeżycia jest ekspertem, ale nie ma faktów, które to poprzę. Przecenia swoje możliwości, dlatego też podejmuje się zadań za trudnych, bo wierzy, że da sobie z nimi radę po to, by zdobyć szacunek innych ludzi z WYŻSZYCH sfer. Uważa, że jest wyjątkowa. Efektem są niepowodzenia i frustracja, bo nie może nawiązać relacji z innymi ludźmi, bo nikt nie jest godzien lub małą grupą, aby z tą osobą przebywać. Chce być podziwiana. Wtedy często obwinia innych o swoje niepowodzenia, jest agresywna, nie umie sobie poradzić ze złością, jest rozkapryszona i ma silne poczucie kontroli. Takie osoby, mogą też wywyższać się, przez co są negatywnie postrzegane przez otoczenie. Osoba nie jest odporna na krytykę, boi się opinii innych ludzi, dlatego często nakłada zbyt dużą energię na kontakty z innymi, zbyt dba, aby ludzie ją lubili, przez co ponosi koszt w spadkach energii. Obraża się. Martwi się tym, co inni o niej myślą lub w ogóle odsuwa od siebie te myśli nie dopuszczając do konfrontacji.

Samoocena adekwatna (zdrowa) – uwzględnia zarówno słabe jak i mocne strony. Opiera się na realnych sytuacjach, na faktach i dokonaniach – czyli na tym, co dana osoba faktycznie osiągnęła (osoba ma na to dowód – fakt – obiektywna prawda). Osoba wie, z czym sobie poradziła wystarczająco dobrze, z czym radzi sobie gorzej. Wybiera zadania o optymalnym poziomie trudności. Może się dzięki temu rozwijać i jednocześnie nie doświadcza często nadmiaru frustracji. Spełnianie się w tych zadaniach, wiedza o swoich sukcesach, mocnych i słabych stronach budują dojrzałe i zdrowe poczucie własnej wartości i zadowolenie z siebie. Jest to jednak zadowolenie, którego przyczyną jest konkretna. Nie przyćmiewa ono niedoskonałości, ponieważ osoba wie, że nie jest jednoaspektowa. Wie, że może mieć zarówno sukcesy i niepowodzenia. Nie ma z tym jednak problemu. Chętnie przyjmuje konstruktywną krytykę, aby jak najlepiej pracować nad rozwojem osobowościowym.

Jednym z zadań do wykorzystania w pracy z młodym człowiekiem jest metoda pracy z niezdrowymi przekonaniami w oparciu o karty pracy. Niezdrowe przekonania powodują niezdrowe myślenie i są często przyczyną obniżonego samopoczucia. Młody człowiek może z automatu tworzyć czarne scenariusze i zapętliwszy się w emocje nieprzyjemne może mieć trudność wyjścia z impasu. Dlatego ważne jest, aby młody człowiek nauczył się jak myśleć zdrowo z wykorzystaniem metody BE SMART

Proponowane karty pracy: "Znajdowania myśli samokrytycznych",

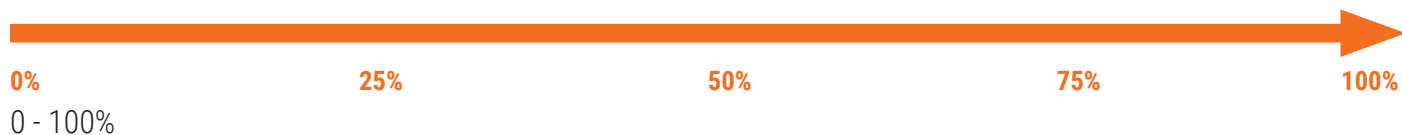
Data	Sytuacja	Emocje i doznania fizyczne (ocena intensywności 0-100%)	Samokrytyczne myśli . Co dokładnie przyszło ci do głowy , gdy zaczęłaś czuć się źle ze sobą? Ocena wiary 0- 10%	Pogarszające problem zachowanie

Komentarz

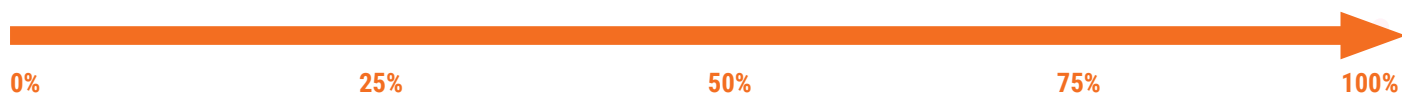
Karta pracy "Ocena wiary w przekonanie"

Ocena wiary w przekonanie:

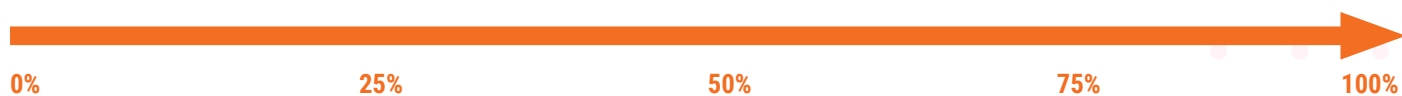
Ja

Inni

Świat

Komentarz

Karta pracy "Kluczowe przekonanie: zbieranie dowodów potwierdzających słuszność swojego przekonania"

Kluczowe przekonanie: zbieranie dowodów potwierdzających słuszność swojego przekonania.

Przekonanie:

.....
.....

Dowody potwierdzające słuszność mojego przekonania.

Zbierz wszystkie dowody (dowody* za pomocą dowodów udowadniasz nam, że Twoje przekonania są słuszne, prawdziwe i zdrowe). Zapisz jakie masz i przeskanuj je.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.

I dalej

Komentarz

Osobowość

“Osobowość” jest terminem, który może mieć wiele znaczeń. Osobowość może być pozytywna, negatywna, może być zręcznością bądź umiejętnością w kontaktach międzyludzkich. Wtedy ocenia się ją pod względem zdolności, które potrafią wywołać reakcje drugiego człowieka. Osobowość jest także wrażeniem, które wywiera się na innych. Może być osobowość lękowa, agresywna, uległa, pozytywna, negatywna itd. “Osobowość jest tym, co nadaje porządek i spójność wszystkim rodzajom działań podejmowanych przez człowieka. Osobowość oznacza te własności jednostki, które odróżniają ją od innych osób, jest dla niej najbardziej charakterystyczna, stanowi to, czym ona rzeczywiście jest”.

“W każdym z tych wypadków obserwator wybiera tę cechę lub własność, która jest wysoce charakterystyczna dla jednostki i która prawdopodobnie stanowi ważną część ogólnego wrażenia, jakie jednostka wywiera na innych, a osobowość jednostki określana jest przez tą własność”. W powyższych definicjach zostały zawarte odpowiedzi na pytania, które mogą budzić wątpliwości. Osobowość to szereg pojęć, które są bardzo istotne w charakterystyce pożądanej postawy nauczyciela, wychowawcy, pedagoga, pracownika młodzieży (youth worker). Pedagog, nauczyciel, wychowawca niezależnie od tego, z jakim typem młodych ludzi ma do czynienia, z jakim typem rodziców czy opiekunów się spotyka na co dzień, powinien posiadać wiedzę psychologiczną, metodyczną, pedagogiczną i specjalistyczną. Nie wystarczy posiadanie wiedzy tylko teoretycznej z danego zakresu. Bardzo ważne są predyspozycje, cechy osobowości nauczyciela, jego podejście do pewnych, trudnych spraw.

Świat idzie z postępem, więc nauczyciele mają możliwość kształcenia się na bieżąco i na bieżąco mogą swoją wiedzę uzupełniać. Predyspozycje do zawodu edukatora albo się ma albo nie. Nie da się ich wyuczyć. Można natomiast nauczyć się metod wykorzystywanych w edukacji i pracy z młodym człowiekiem w oparciu o nowinki świata edukacji z wykorzystaniem nowoczesnych metod edukacji formalnej i nieformalnej.

Stefan Szuman, “psycholog o renesansowej osobowości, przeszło 20 lat temu opublikował pogląd, iż z całą pewnością nie istnieje jakaś odrębna, wrodzona cecha, która by była swoistym i zasadniczym dyspozycyjnym podłożem tego talentu. Mimo, iż jest to znaczny upływ czasu, jego pogląd ma charakter ponadczasowy. Talent pedagogiczny jest nabywany własną pracą edukatora nastawioną na to, by z danej indywidualnej struktury swojej osobowości wyłonić swój własny talent pedagogiczny”.

BE SMART to metoda w oparciu o szacunek, empatię, humanizm, sprawiedliwość, szacunek do siebie, do innych, przyjaźń i pokój. To są te wartości, które w swoim założeniu uczy program BE SMART. Człowiek to istota skomplikowana, różniąca się znacznie od drugiego człowieka, ale zarazem jest to istota najdroższa w życiu, bezcenna. To właśnie od nauczycieli, pedagogów czy wychowawców szczególnie w początkowym okresie życia młodego człowieka, zależy jego dalsza życiowa droga. To od pedagogicznego kunsztu, osobowości wychowawcy, edukatora, nauczyciela będzie w dużej mierze zależał rozwój umysłowy wychowanka, jego obywatelska postawa czy nawet szczęście w życiu osobistym. Chodzi tutaj przede wszystkim o wrażliwość na drugiego człowieka. Bardzo ważna jest umiejętność współpracy, zrozumienie zachowań ucznia, zrozumienie jego potrzeb. Cała gama cech pozytywnych u młodego człowieka poprzez wykorzystanie programu BE SMART pozwoli na wkomponowanie cech dodatnich w osobowość edukowanego. BE SMART to program, w oparciu o który młody człowiek jest prowadzony do pełni rozwoju, a edukator “przewodzi wśród zawiłości ścieżek życiowych i nieustannych wyborów, kto umie mądrze doradzić lub odradzić, kto troszczy się o to, aby inni ludzie, aby każdy człowiek nie stawał się biernym twórczym dziejów i wielkich mocy politycznych, lecz był samodzielnym podmiotem, sprawcą własnego losu i współtwórcą pomyślności społeczeństwa”

Główne założenia programu BE SMART - cele kształcenia:

1. Nabycie kompetencji szacunku w stosunku do ludzi za to kim są, jakimi są ludźmi, a nie za jego osiągnięcia czy status społeczny.
2. Nabycie kompetencji wyrażania pozytywnych, ale i negatywnych emocji
3. Nabycie kompetencji za zakresu budowania poczucia własnej wartości
4. Nabycie kompetencji za zakresu budowania poczucia pewności siebie
5. Ukazanie wartości przyjaznych kontaktów z rówieśnikami bez zmuszania do lubienia każdego lub przystosowania się na siłę do czyichś wyobrażeń.
6. Motywowanie do działania i nauki, ale bez presji wewnętrznej przy zdrowym poczuciu własnej wartości
7. Ludzie są omylni. Nabycie kompetencji sygnalizowania, że człowiek niezależnie od wieku, doświadczenia zawodowego i życiowego ma prawo się mylić.
8. Nabycie kompetencji proszenia o pomoc w każdej sytuacji, w której człowiek sam sobie nie radzi lub jest mu trudno poradzić sobie samemu bez wsparcia innych osób.
9. Nabycie kompetencji chwaleń siebie i innych, dostrzeganie i chwaleń pozytywnych zachowań oraz wyrażanie dezaprobaty w sposób życzliwy i asertywny oceniając postępowanie danej osoby a nie ją samą. wychowanka.
10. Dialog wewnętrzny. Jak rozmawiać samemu ze sobą przed podjęciem ważnych życiowych decyzji.

Program EDU SMART wyposaża edukatorów w kompetencje stosowania metody w edukacji formalnej i nieformalnej. Uczy w sposób mądry, krytyczny, wrażliwy i zdrowy podejmowania życiowych wyborów, różnych możliwości do wyboru na indywidualnej, osobniczej, niepowtarzalnej drodze do pełni rozwoju podmiotowej tożsamości, do pełnomocnego radzenia sobie w zmaganiach ze światem i losem życia. Wykorzystanie narzędzi BE SMART pomoże młodym ludziom odnosić sukcesy.

W myśl Seneki "Najmniej działa się tym, co się mówi, więcej tym, co się robi, a najwięcej tym kim się jest".